

BEZBOŻNIK (8) *sb m*

bez- (7), bes- (1).

Teksty nie oznaczają e oraz ó; prawdopodobnie obie samogłoski jasne (tak bezbożność).

sg N bezbożnik (2). ◇ D bezbożnikowi (1). ◇ pl N bezbożnicy (3). ◇ A bezbożniki (1). ◇ I bezbożnikami (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Człowiek nie znający prawdziwego Boga, nie żyjący według zasad prawdziwej wiary, niepobożny; bluźnierca, kacierz, poganin; niemoralny, nieuczciwy, zły (8) : SkarŻyw 390; Niewiernicy też wiernych prześlądują: bezbożnicy pobożnych trapią/ wyganiąją y mordują CzechRozm 183v, 126v, 175; Boże wżzechmogący [...] rácz wżyftkie łzyki tych zdrayców pomieszác/ one ták pokárác [!]. Iakoś więc karał one besbożniki/ w ludu Zydowskym zdrádne przeciwniki MycPrz [A3].

Szereg: »bałwochwalca i bezbożnik«: Lecż to wżyftko głupie bárzo y nieopátrznie czynili/ gdy y nas y inłzych wżyftkich zá iedne krześciány poczytáli/ y wżyftkich zaráz bałwochwálcámi y bezbożnikámi názywáli. CzechRozm 67v.

a. *Świątokradca (1) : Naydziełz tákże złe ludźie/ co Sákráment święty/ Zydóm y czárownicóm/ w všciech fwych przeięty/ Przedáią bezbożnicy ciáło y krew Páńfką: Vięci do pieniędzy chćiwością łzátáńfką. KlonWor 29.*

b. *O nieuczciwym człowieku (1) :*

Wyrażenie: »bezbożnik wszeteczny«: Bo gdy pan álbo przełożony iáki ktory thym władá da łakomcowi iákiemu łády/ da łupiełcy pobory głódnemu myto/ bezbożnikowi iákiemu wżzethecznemu łokcie/ funty/ korce pomierzác tedyć to tym będzie dobrze/ ále wżyftkim innym złe. RejZwierc 97v.

Cf NIEZBOŻNIK